

Posłaniec św. Brunona

Nr 272

28 maja 2017

Gazetka parafii p.w. św. Brunona Bonifacego z Querfurtu w Łomży

Początek Kościoła

Z radością uczestniczymy w rodzinnych jubileuszach. Chętnie świętujemy urodziny czy rocznicę zawarcia małżeństwa. Jako chrześcijanie należymy też do rodziny dzieci Bożych, którą jest Kościół. Czy zastanawialiśmy się kiedykolwiek, dlaczego ta szczególna wspólnota nie obchodzi nigdy rocznicy swego powstania? Dzieje się tak, ponieważ Kościół nie powstał w jednym określonym momencie. Jego tworzenie można by raczej nazwać długotrwałym, rozpoczętym przed wiekami procesem, który będzie trwał aż do ostatecznego wypełnienia. Nastąpi ono, gdy Chrystus powtórnie przyjdzie na ziemię (por. KKK 769). Jak naucza Katechizm Kościoła Katolickiego, pierwszym etapem powstawania Kościoła był **zamysł zrodzony w sercu Boga Ojca** (por. KKK 759) i **wyrażony od początku świata poprzez różne znaki** (por. KKK 760); kolejnymi zaś etapami były: **przygotowanie w czasach Starego Testamentu** (por. KKK 761-762), **ustanowienie Kościoła przez Jezusa Chrystusa** (por. KKK 763-766) i **objawienie go światu w dniu Zesłania Ducha Świętego** (por. KKK 767-768). Prapoczątek Kościoła sięga zatem chwili, kiedy nie istniał jeszcze ani człowiek, ani świat. Jak bowiem naucza Katechizm, **przyczyny powstania Kościoła należy szukać w odwiecznej woli Boga, który chciał, by ludzie osiągnęli zbawienie nie pojedynczo, lecz we wspólnocie** (por. KKK 759). Realizacja tej idei trwa od początku świata. Szczególne przygotowanie do założenia Kościoła dokonało się w czasach Starego Testamentu. Gdy ludzie przez grzech zniszczyli jedność z Bogiem i między sobą, Bóg postanowił ją przywrócić i zawarł przymierze z narodem Izraela. Tym samym nadał mu godność ludu Bożego (por. Wj 19,5-6). Lud ten miał być wzorem zjednoczenia wszystkich narodów (por. Iz 2,2-5; KKK 762). Niestety, Izraelici przez grzechy zerwali to przymierze, konieczne więc stało się zawarcie Nowego Przymierza, które ustanowił Jezus Chrystus (KK 9, KKK 762). Zapowiedział On też nadejście Królestwa Bożego. **Zgodnie z wolą Ojca zostało ono zapoczątkowane już na ziemi w założonym przez Jezusa Kościele** (por. KKK 763). **Jego historycznym zalążkiem i początkiem jest „mała trzódka” (Łk 12,32), czyli ci, których Jezus zgromadził wokół siebie i dla których jest Pasterzem.** Założonej przez siebie wspólnocie „Pan Jezus nadał (...) strukturę, która będzie trwała aż do całkowitego wypełnienia Królestwa” (KKK 765). Niezmiernie doniosłym momentem było ustanowienie dwunastu apostołów z Piotrem na czele. Reprezentują oni dwanaście pokoleń Izraela i stają się fundamentem Kościoła oraz całego Królestwa Bożego (por. KKK 765). Kluczowym wydarzeniem w procesie powstawania Kościoła było ofiarowanie się Jezusa dla naszego zbawienia, uprzedzone w ustanowieniu Eucharystii, a realizowane na krzyżu (por. KKK 766). **Znakiem początku i wzrostania Kościoła - Oblubienicy Chrystusa jest wypływająca z boku Zbawiciela krew i woda. Pięknie określili to św. Ambroży, mówiąc „Jak Ewa została utworzona z boku śpiącego Adama, tak Kościół narodził się z przebitego serca Chrystusa, który umarł na krzyżu” (KKK 766).** Rodzący się Kościół reprezentują tam Matka Jezusa Maryja i umiłowany uczeń – św. Jan. Kiedy Zbawiciel ustanowił Kościół na ziemi, już po swoim wniebowstąpieniu zesłał Ducha Świętego. Dzięki temu darowi wspólnota przestała być anonimową grupą wyznawców Jezusa, lecz ujawniła się wobec świata jako Kościół, który rozpoczął publiczne głoszenie Ewangelii. **Od tej chwili jego zadaniem jest prowadzenie wszystkich ludzi do zbawienia** (por. KKK 767). **Ludzkie zdolności członków Kościoła to jednak za mało, by skutecznie głosić Dobrą Nowinę. Dlatego też Duch Święty warty udziela Kościołowi darów, dzięki którym Ewangelia może być głoszona na całym świecie** (por. KKK 768). Warto podkreślić, że **Kościół ziemski nie jest wieczny, lecz trwać będzie tylko do momentu „chwalebego powrotu Pana” (KKK 769),** kiedy to osiągnie swoje wypełnienie. Zanim to nastąpi, wspólnota wyznawców Chrystusa była, jest i będzie poddawana wielu ciężkim próbom. Po ich pokonaniu „wszyscy sprawiedliwi (...) zostaną zgromadzeni w Kościele powszechnym u Ojca” (KKK 769).

Zapamiętajmy: Powstawanie Kościoła jest długotrwałym procesem, w którym uczestniczyły wszystkie Osoby Boskie. Kościół powstał z woli Boga Ojca, został ustanowiony i zapoczątkowany przez Syna Bożego, natomiast objawia się światu, trwa i uświęca dzięki Duchowi Świętemu. Działalność Kościoła na ziemi zakończy się wraz z powtórным przyjściem Jezusa.

Ewangelia wg Św. Mateusza (Mt 28, 16-20).

Jedenastu uczniów udało się do Galilei, na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: «Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uctie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata».

* * * * *

CHRYSTUS ROZSYŁA NAS WSZYSTKICH

W dzisiejszej Ewangelii słyszymy nakaz misyjny Pana Jezusa. Jest on ciągle aktualny. Jego wołanie wzmaga się we współczesnym świecie, który – jakże często – nie zna Pana Boga, wręcz wyrzuca Go z różnych sfer życia, a co za tym idzie – nie czi Go i w konsekwencji – nie kocha.

Wydarzenie to miało miejsce na górze w Galilei w obecności wielu świadków. Zanim Chrystus wstąpił do nieba, skierował do Apostołów ostatnie pouczenie. Żądał od nich i ich następców – papieża, biskupów i kapłanów, aby Jego nauka była głoszona wszystkim narodom. Zobowiązał przy tym uczniów do wiernego zachowywania i przekazywania depozytu wiary, począwszy od chrztu świętego, udzielanego w imię Trójcy Przenajświętszej. Aby uzdolnić nieokrzepłych jeszcze w wierze przyszłych świadków Wcielonego Syna Bożego do mężnego niesienia światła Ewangelii aż po krańce ziemi, zostawił im obietnicę zesłania Ducha Świętego.

Święty Paweł, który odważnie niósł orędzie wiary do pogan, zapewniał niedawno nawróconych braci w Efezie o swoich modlitwach zanoszonych w ich intencji do Boga Ojca przez Jezusa Chrystusa. W liście do Kościoła w Efezie prosi, by Bóg ze względu na zasługi Swego Syna udzielił nowo ochrzczonej „ducha mądrości i objawienia w głębszym poznaniu Jego samego” (Ef 1,17). Na zakończenie każdej Mszy świętej słyszymy słowo: „idźcie”. **Chrystus rozsyła nas wszystkich, byśmy głosili, że Bóg Ojciec pragnie być znany, kochany i czczony przez wszystkich ludzi – sprawiedliwych i grzeszników. Zapewnia nas o swojej pomocy – „aż do skończenia świata” (Mt 28,20).**

* * * * *

Papież: nadziei nie otrzymuje się za niską cenę (24.05.2017)

W katechezie Ojciec Święty nawiązał do historii uczniów idących do Emaus. Przypomniał, że rozgoryczeni opuszczali Jerozolimę, gdzie spodziewali się, że Jezus wrzescie okaże swą moc i ich oczekiwania i nadzieje zostaną spełnione. Zawiedli się, a ich czysto ludzka nadzieja rozspadała się w kawałki. Uciekając spotykają po drodze Jezusa, którego nie rozpoznali. A On rozpoczyna swą „terapię nadziei”.

„Przed wszystkim pyta i słucha: nasz Bóg nie jest Bogiem nachalnym. Mimo, że już zna przyczynę ich rozczarowania, pozostawia im czas, aby dogłębnie wnिकnęli w gorczy, która ich ogarnęła. Wyplywa z niej wyznanie, które jest refrenem ludzkiego życia: «A myśmy się spodziewali, ale ...» (w. 21). Ileż smutków, ileż klęsk, ileż niepowodzeń jest w życiu każdego człowieka! W gruncie rzeczy wszyscy jesteście trochę tacy, jak ci dwaj uczniowie. Ileż razy w życiu żyliśmy nadzieją, ile razy czuliśmy się niemal na skraju szczęścia, a potem rozczarowani spadliśmy na ziemię. Jezus jednak idzie, Jezus idzie razem z wszystkimi ludźmi przynębionymi, kroczącymi ze spuszczoną głową. I idąc z nimi, w sposób dyskretny, potrafi przywrócić im nadzieję” – mówił Papież. Franciszek zwrócił uwagę, że do rozczarowanych uczniów Jezus mówi przede wszystkim za pośrednictwem Pisma Świętego. „Kto bierze do ręki Bożą księgę, nie napotka w niej na opisy łatwego heroizmu, nieoczekiwanych i zwycięskich kampanii. Prawdziwej nadziei nigdy nie otrzymuje się za niską cenę: zawsze przechodzi przez porażki. Nadzieja tych, którzy nie cierpią, może wcale nią nie jest. Bóg nie lubi być kochany w taki sposób, jak kochałoby się wodza, który pociąga swój lud do zwycięstwa niszcząc swoich przeciwników w krwi. Nasz Bóg jest wątłym światłem, palącym się w dniu zimnym i wietrznym i chociaż Jego obecność na tym świecie wydaje się krucha, wybrał On miejsce, które wszyscy lekceważymy” – stwierdził Ojciec Święty.

Uczniowie rozpoznali Pana po gościu łamania chleba. To w nim – zauważył Papież – mieści się cała historia Jezusa i w Eucharystii zawiera się znak tego, czym powinien być Kościół. Jezus łamie nasze życie, bo nie ma miłości bez ofiary i daje je innym. „Spotkanie Jezusa z dwoma uczniami zmierzającymi do Emaus trwało krótko. Tym niemniej jest w nim zawarte całe przeznaczenie Kościoła. Mówi nam, że wspólnota chrześcijańska nie jest zamknięta w ufortyfikowanej twierdzy, ale podąży w swoim najbardziej żywotnym środowisku, jest w drodze. I tam spotyka ludzi, z ich nadziejami i rozczarowaniami, czasami bardzo wielkimi. Kościół słucha opowieści wszystkich, tak jak się wyłaniają ze szkatułki osobistego sumienia; aby następnie oferować Słowo życia i świadectwo miłości, miłości wiernej aż do końca. A wówczas ludzkie serce na nowo pała nadzieją. Wszyscy mieliśmy w życiu momenty trudne, ciemne; chwile, w których kroczylismy smutni, zamyśleni, bez perspektyw, przed nami był tylko mur. Jezus jest ciągle przy nas, by napęlić nas nadzieją, by rozgrzać nasze serca i powiedzieć: «Idź dalej, jestem z tobą, idź dalej»” – zauważył Franciszek.

Lud Boży

Niektórzy ludzie, w tym niestety również niektórzy chrześcijanie, utożsamiają Kościół jedynie z instytucją o zasięgu międzynarodowym. Dla innych jest on tylko dobrze funkcjonującą organizacją religijną, jeszcze inni mówią, że Kościół to duchowieństwo z Papieżem na czele. Takie rozumienie Kościoła jest jednak niepełne. **Kościół bowiem został utworzony i uporządkowany na tym świecie jako Lud Boży, społeczność wierzących w Chrystusa, w której z ustanowienia Bożego obowiązuje ustrój hierarchiczny. Lud ten kierowany jest przez następcę św. Piotra i biskupów pozostających z nim w łączności.** Wierni, czyli członkowie tej społeczności, to zarówno świeccy chrześcijanie, jak i święci szafarze, czyli duchowni. Wśród wiernych są także tacy, którzy poświęcają się Bogu w życiu konsekrowanym, żyjąc w zakonach lub instytutach świeckich. Jak naucza Sobór Watykański II, **„podobało się Bogu uświęcać i zbawiać ludzi nie pojedynczo, z wykluczeniem wszelkiej wzajemnej między nimi więzi, lecz uczynić z nich lud,** który by Go poznawał w prawdzie i zbożnie Mu służył. Przeto wybrał sobie Bóg na lud naród izraelski, z którym zawarł przymierze i który stopniowo pouczał (...). Wszystko to jednak wydarzyło się jako przygotowanie i jako typ owego przymierza nowego i doskonałego, które miało być zawarte w Chrystusie (...). Chrystus ustanowił to nowe przymierze, to znaczy nowy testament, w swojej krwi, powołując spośród Żydów i pogan lud, który nie wedle ciała, lecz dzięki Duchowi zrósć się miał w jedno i być nowym Ludem Bożym” (KKK 781). Członkiem tej społeczności, której Założycielem i Głową jest Jezus Chrystus, staje się człowiek nie przez narodziny fizyczne, ale przez wiarę w Chrystusa i przyjęcie chrztu świętego. Prawem, które obowiązuje w tej wspólnotce, jest nowe przykazanie miłości, zgodnie z którym ludzie winni wzajemnie miłować się tak, jak Chrystus ich umiłował (*por. J 13, 34*). Wreszcie, do tego nowego Ludu Bożego, stanowiącego narzędzie zbawienia wszystkich i posłanego do całego świata, powołani są wszyscy ludzie i wszystkie narody (*por. KK 9; 13*). Ta powszechna wspólnota wierzących w Chrystusa wyraźnie różni się od wszelkich ugrupowań religijnych, etnicznych, politycznych czy kulturowych, znanych w historii. Owa społeczność posiada pewne charakterystyczne cechy. Przede wszystkim jest ona Ludem Bożym, czyli – jak powie św. Piotr Apostoł – „wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bogu na własność przeznaczonym” (*1 P 2, 9*). Opierając się na tych słowach z Pierwszego Listu św. Piotra, Sobór Watykański II naucza, że **nowy Lud Boży jest ludem kapłańskim, prorockim i królewskim** (*por. KK 10*). Osoby, które stają się członkami tej społeczności, dostępują udziału w zadaniach Chrystusa – Kapłana, Proroka i Króla. Jako ci, których Chrystus Pan „uczynił kapłanami Bogu i Ojcu swojemu” (*por. Ap 1, 6*), wierni są wezwani do tego, by składać Bogu duchowe ofiary przez pełne wiary korzystanie z sakramentów, modlitwę, świadectwo świętobliwego życia, wyrzeczenie, cierpienie i czynną miłość. Jako uczestnicy proroczej funkcji Chrystusa, członkowie Ludu Bożego winni trwać w wierze Apostołów, pogłębiać jej rozumienie, szerzyć żywe świadectwo o Chrystusie i być Jego świadkami w świecie. Wreszcie mając udział w królewskim zadaniu Chrystusa, który „nie przyszedł, aby mu służono, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (*Mt 20, 28*), członkowie Ludu Bożego powinni urzeczywistniać swoją godność królewską, służąc Chrystusowi w tych, z którymi On się utożsamia, mianowicie w ubogich, cierpiących, opuszczonych, bezbronnych i potrzebujących (*por. Mt 25, 35–45*).

Zapamiętajmy: „Kościół jest Ludem Bożym, ponieważ spodobało się Bogu uświęcać i zbawiać ludzi nie pojedynczo, lecz ustanowić ich jako lud, zgromadzony w jedności z Ojcem i Synem, i Duchem Świętym” (KomKKK 153). „Do Ludu Bożego wchodzi się przez wiarę i chrzest” (KKK 804). Jako członkowie tego ludu jesteśmy wszyscy odpowiedzialni za Kościół. Troszcząc się o jego rozwój poprzez życie sakramentalne, modlitwę, pogłębianie wiedzy religijnej i uczynki miłości, potwierdzamy naszą godność członków Ludu Bożego i przyczyniamy się do rozszerzania Królestwa Bożego na ziemi.

Ogłoszenia DUSZPASTERSKIE

1. Dziś przeżywamy uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego. W Kościele jest obchodzona już od V wieku. Chrystus Pan, zanim opuścił ziemię, powiedział do Apostołów: „A Ja, gdy zostanę nad ziemię wywyższony, przyciągnę wszystkich do siebie” (J 12,32). Tłumaczył im, że Jego odejście jest potrzebne, aby mógł zesłać Ducha Poczieszyciela. Po złożonej z samego siebie Ofierze Nowego i Wiecznego Przymierza wszedł do chwaly Ojca, aby wstawić się za nami, aby przygotować nam miejsce. Wpatrujemy się w górę, każdego dnia podążamy za Nim, obieramy ten właśnie kierunek, krocząc po ziemskich drogach wiary. Moc do tej wędrówki czerpiemy z samego Chrystusa obecnego w Eucharystii, odwagę i siłę – z Ducha Świętego, który nieustannie nas wspiera i pociesza.

2. Dzisiaj przypada też 36. rocznica śmierci sługi Bożego Stefana kardynała Wyszyńskiego. Pamiętajmy, że ten Prymas Polski oddał nasz naród w macierzyńską niewolę Maryi. Starajmy się wypełniać jego testament, a jednocześnie módlmy się o jego rychłą beatyfikację.

3. Od jutrzejszego poniedziałku modlitewnie oczekujemy na zesłanie Ducha Świętego w dzień Zielonych Świątek. Licznie włączmy się we wspólnotową nowennę do Ducha Świętego, wiedząc, jak bardzo jest nam potrzebne Jego światło i pociecha.

4. W środę, 31 maja, będziemy przeżywać święto Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny. Ona jest świątynią Ducha Świętego od chwili zwiastowania i niesie Go innym, jak swojej krewnej – Elżbiecie, podczas których śpiewamy Litanię do Serca Pana Jezusa. Licznie uczęszczajmy na te nabożeństwa, aby wynagrodzić Panu Bogu wszystkie nasze grzechy i nieprawości.

5. W tym tygodniu – w najbliższy czwartek – rozpoczynamy czerwiec, miesiąc poświęcony Sercu Pana Jezusa. W naszym kościele codziennie o godz. 18⁰⁰ będziemy sprawowali nabożeństwa czerwcowe, podczas których śpiewamy Litanię do Serca Pana Jezusa. Licznie uczęszczajmy na te nabożeństwa, aby wynagrodzić Panu Bogu wszystkie nasze grzechy i nieprawości.

6. W czwartek, 1 czerwca, w Międzynarodowy Dzień Dziecka, na Eucharystię o godz. 18⁰⁰ zapraszam przede wszystkim dzieci z rodzicami, aby wspólnie modlić się o czyste i dobre serca dla nich, o ich duchowy wzrost i bezpieczeństwo w trudnych czasach. Pan Jezus bardzo kochał dzieci, zatem pozwólmy wszystkim dzieciom przychodzić do Niego po błogosławieństwo.

7. W tym tygodniu przypada też pierwszy czwartek, pierwszy piątek i pierwsza sobota miesiąca. Okazja do spowiedzi świętej pierwszopiątkowej w naszym kościele o godz. 17³⁰. Pamiętajmy o modlitewnej prośbie o liczne i święte powołania do kapłaństwa oraz o adoracji Najświętszego Sakramentu i Komunii św. wynagradzającej. Niepokalanemu Sercu Maryi polecajmy nasze rodziny i naszą Ojczyznę.

8. W przyszłą niedzielę, 4 czerwca, przypada uroczystość Zesłania Ducha Świętego, tak zwane Zielone Świątki. Warto też pamiętać, że niedziela ta kończy okres Wielkanocy i że to ostatni moment, aby zadośćuczynić przykazaniu kościelnemu nakazującemu spowiedź i Komunię św. wielkanocną.

9. W przyszłą niedzielę na Mszy św. o godz. 11⁰⁰ druga grupa dzieci z naszej parafii przystąpi do I Komunii św. Módlmy się w intencjach tych dzieci i ich rodziców, aby Eucharystia zawsze była dla nich źródłem prawdziwej siły i prawdziwego zjednoczenia z Panem Bogiem.

* * * * *

Wasz Proboszcz

W TYM TYGODNIU PATRONUJĄ NAM:

- w **poniedziałek**, 29 maja – **św. Urszula Ledóchowska** (1865-1939), założycielka Zgromadzenia Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego, zwanych urszulankami szarymi, z domem macierzystym w Pniewach, wielka wychowawczyni i opiekunka młodzieży;
- w **czwartek**, 1 czerwca – **św. Justyn** (†165), męczennik, największy apologeta chrześcijański II wieku, który zginął za wiarę podczas prześladowań za cesarza Marka Aureliusza;
- w **sobotę**, 3 czerwca – **św. Karol Lwanga i jego towarzysze** (†1886), męczennicy z Ugandy w Afryce, którzy również oddali życie dla Chrystusa.

Porządek nabożeństw w naszym kościele

Msze św.: w niedziele: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 11⁰⁰, 13⁰⁰, 16⁰⁰ (w kościele na cmentarzu), 18⁰⁰

w dni powszednie: 7⁰⁰, 18⁰⁰.

Kancelaria czynna Pn. – Cz. 8³⁰-10⁰⁰; Pt. i Sb. 16⁰⁰-18⁰⁰

Parafia Rzymo - Katolicka pw. św. Brunona Bonifacego z Kwerfurtu

ul. Wojska Polskiego 135, 18-400 Łomża

Konto: Bank Pekao SA 57 1240 1532 1111 0000 2055 6732

Proboszcz i kancelaria tel. 86 216 39 55, wikariat tel. 86 216 94 50

E'mail: brunon.lomza@gmail.com

strona internetowa: www.brunon.lomza.pl